

Usnesení

Krajský soud v Hradci Králové projednal ve veřejném zasedání konaném dne 20. 11. 2025 **odvolání obžalovaného** [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], proti rozsudku Okresního soudu v Náchodě ze dne 28. 7. 2025, číslo jednací 11 T 52/2025-119, a rozhodl

takto:

Odvolání obžalovaného se podle § 256 tr. řádu **zamítá**.

Odůvodnění

1. Rozsudkem Okresního soudu v Náchodě ze dne 28. 7. 2025, č. j. 11 T 52/2025-119, byl obžalovaný [REDAKCE] uznán vinným přechinem legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tr. zákoník“), kterého se podle skutkových zjištění okresního soudu dopustil tím, že
na adrese trvalého pobytu [REDAKCE] č. p. [REDAKCE] [REDAKCE], případně v obci [REDAKCE] v okrese [REDAKCE], přijal dne [REDAKCE] 2024 částku ve výši 295 000 Kč a dne [REDAKCE] 2024 částku ve výši 160 000 Kč na svůj bankovní účet číslo [REDAKCE], a to z bankovního účtu číslo [REDAKCE], kdy vzápětí ve prospěch zahraničního účtu číslo [REDAKCE] společnosti [REDAKCE] odeslal částky ve výši 286 105,60 Kč a 163 930,41 Kč, tyto platby zadával a autorizoval sám v souladu s pokyny domnělého finančního poradce, který mu pokyny ukládal ústně v rámci telefonního hovoru přes aplikaci WhatsApp, přičemž v obou výše uvedených případech takto jednal pod vidinou snadného zisku, a to i přes to, kdy si musel být vědom, že nedisponoval žádným oprávněním s těmito finančními prostředky nakládat ani nedisponoval informacemi o původu a povaze finančních prostředků a neznal ani osobu, z jejíž bankovního účtu finanční prostředky byly na jeho bankovní účet převedeny, a nedisponoval ani dostatečnými informacemi o osobách nabízejících obchod s virtuálními měnami, ke zjištění těchto informací nečinil žádné kroky, čímž umožnil cizím osobám přes svůj bankovní účet převést finanční prostředky pocházející z trestné činnosti spočívající v podvodném příslibu investic do virtuálních měn pana [REDAKCE] [REDAKCE], narozeného [REDAKCE], kterému byla podvodným jednáním neznámého pachatele způsobena celková škoda ve výši nejméně 771 194,13 Kč, a umožnil tak zakrýt jejich skutečný původ.
2. Za popsané jednání uložil okresní soud obžalovanému trest odnětí svobody v trvání 5 měsíců s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu 18 měsíců.
3. Obžalovaný uvedený rozsudek napadl odvoláním podaným ústně do protokolu o hlavním líčení. V dodatečném odůvodnění podaného odvolání prostřednictvím svého obhájce namítá, že jeho jednání nelze subsumovat ani pod formu nevědomé nedbalosti. Okresní soud nevysvětlil, na základě jakých důkazů dospěl k opačnému závěru a proč pominul okolnosti svědčící o omylu obžalovaného. Ustanovení o *culpa negligentia* (nevědomé nedbalosti) vyžaduje

200/2025

posouzení, zda si pachatel měl a mohl být vědom rizika trestněprávního následku vyplývajícího z jeho jednání, a to s ohledem na konkrétní okolnosti a jeho osobní poměry. Musí tedy být kumulativně splněny požadavky subjektivní povinnosti seznámit se se skutečnostmi, z nichž lze nabýt vědomost rizika, a objektivní možnosti se s těmito skutečnostmi seznámit. Subjektivní povinnost přitom zpravidla vychází z právní regulace postavení, zaměstnání nebo profese pachatele. Obžalovaný neměl povinnost vnímat rizika, jež z daného jednání plynula, když nemá ekonomické vzdělání a nikdy se v minulosti nezabýval investiční činností. Jeho jednání bylo podníceno kontinuální a intenzivní komunikací s osobou, jež se mu prezentovala jako finanční poradce a která mu dávala přesné pokyny a opakovaně ho ubezpečovala o legálnosti jeho počínání. Také mu byly předloženy materiály, které u něj vyvolávaly mylný dojem, že jedná v rámci legálního, regulovaného finančního produktu. Právě charakter manipulace, které byl obžalovaný vystaven, vedl k tomu, že v rozhodný okamžik nebyl schopen rozpoznat protiprávní povahu svého jednání. Z předložené WhatsApp komunikace mezi obžalovaným a skutečným pachatelem plyne, že obžalovaný po celou dobu jednal v omylu, když byl ujišťován, že přijaté prostředky představují půjčku od poradců. Z osobních poměrů obžalovaného a okolností celé situace tak nebyla možnost si subjektivně uvědomit možnost protiprávního jednání, a zvláště vezmou-li se v úvahu všechny dokumenty, které obžalovanému pachatel předložil. Nelze ani přisvědčit tvrzení, že obžalovaný měl objektivní možnosti rozpoznat protiprávnost situace, v níž se ocitl, neboť po zaslání právně působících dokumentů a pod vlivem sdělovaných informací je téměř nemožné, aby laik takový nátlak prohlédl, přičemž předložený článek dokládá, že podlehnutí obdobnému podvodu není otázkou inteligence či akademického vzdělání. Obžalovaný nejednal lehkomyšlně ani lhostejně, a pokud byl veden vidinou snadného zisku, není to nelegální ani neobvyklé. Okresní soud připouští, že obžalovaný byl podveden, když sám podvodníkům odeslal 1 500 000 Kč, avšak podveden byl i ohledně peněz, které přijal od poškozeného. Obhajobou obžalovaného se nicméně okresní soud vůbec nezabýval a audiozáznamy WhatsApp komunikace a jejich přepisy vyhodnotil nesprávně. Tyto důkazy totiž mají přímou vazbu na posouzení subjektivní stránky a tvoří klíčový podklad pro zodpovězení otázky, jak se celá situace jevila z pohledu laika a z pohledu obžalovaného. Skutkové okolnosti zároveň odpovídají konstrukci nepřímého pachatelství, protože skutečný pachatel využil obžalovaného jako živý nástroj, tedy osobu jednající v omylu, skrze niž realizoval vlastní úmysl. V takovém postavení není obžalovaný pachatelem trestného činu. Taktéž je třeba vzít v úvahu subsidiaritu trestní represe, protože obžalovaný je sám primárně obětí podvodu a použití trestní sankce vůči němu by neplnilo účel trestního práva a nepřiměřeně by kriminalizovalo oběť namísto pachatelů, kteří jednání obžalovaného dirigovali. Obžalovaný již utrpěl majetkovou újmu přes 1 500 000 Kč, což naplňuje individuální prevenci beze zbytku. Z uvedených důvodů obžalovaný navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a sám jej zprostil obžaloby, případně věc vrátil okresnímu soudu.

4. K veřejnému zasedání o odvolání konanému dne 20. 11. 2025 se obžalovaný nedostavil a svou neúčast omluvil prostřednictvím obhájce s poukazem na pracovní důvody. Na osobní účasti při veřejném zasedání netrval. Krajský soud proto veřejné zasedání provedl v jeho nepřítomnosti.
5. Obhájce při veřejném zasedání odkázal na písemné odůvodnění odvolání a zdůraznil, že obžalovaný nemá znalosti v dané oblasti, byl systematicky uváděn v omyl podvodníkem a sám byl poškozen o 1 500 000 Kč. Podveden přitom byl i ve vztahu k penězům poškozeného, z provedených zvukových záznamů to vyplývá. Jednalo se tedy o právní omyl, kterému se

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

200/2025

obžalovaný nemohl vyvarovat. Obhájce proto žádá, aby krajský soud zvážil, zda když obžalovaný přišel o všechny životní úspory, není jeho trestní postih v rozporu s principem *ultima ratio*. Z těchto důvodů navrhuje, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a obžalovaného zprostil obžaloby, případně aby tento rozsudek zrušil a věc vrátil okresnímu soudu.

6. Státní zástupkyně neshledává námitky uplatněné v odvolání důvodnými. Okresní soud dospěl ke správným právním závěrům, včetně použité právní kvalifikace. Obžalovaného přitom potrestal za jednání spáchané z nedbalosti, tudíž s ohledem na dosavadní řádný život obžalovaného uložil trest odnětí svobody v trvání 5 měsíců s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu 18 měsíců, který je odpovídající a přiměřený. Proto navrhla odvolání obžalovaného zamítnout jako nedůvodné.
7. Z podnětu podaného odvolání přezkoumal krajský soud podle § 254 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „tr. řád“), zákonnost a odůvodněnost napadených výroků o vině a trestu, jakož i správnost postupu řízení, které vyhlášení rozsudku předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. Po vymezeném přezkumu dospěl krajský soud k závěru, že obžalovaným podané odvolání není důvodné.
8. Řízení předcházející vydání napadeného rozsudku nevykazuje žádné vady, které by mohly mít vliv na správnost nebo zákonnost přezkoumávaných výroků, ani jiné podstatné vady, přičemž nedošlo k porušení žádného ustanovení zabezpečujícího objasnění věci nebo práva obhajoby, a lze jej proto označit za souladné se zákonem. Odvolání ostatně v tomto směru okresnímu soudu ani jiným orgánům činným v trestním řízení nic nevytýká.
9. Okresní soud také provedl veškeré důkazy potřebné ke zjištění skutkového stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a tyto důkazy následně v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu náležitě vyhodnotil podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu. Ani stran skutkových závěrů přitom obhajoba žádné námitky nevznáší, když mezi provedenými důkazy nebyly zjištěny žádné rozpory a okresní soud v zásadě vycházel z výpovědi samotného obžalovaného, která je ostatními důkazy pouze potvrzována a dokreslována.
10. Také právní kvalifikaci činu jako přečinu legalizace výnosů z trestné činnosti z nedbalosti podle § 217 odst. 2 tr. zákoníku hodnotí krajský soud jako přílehlavou. Obžalovaný totiž po převodu finančních prostředků v celkové výši 455 000 Kč, které byly výnosem podvodné trestné činnosti spáchané na území České republiky neznámým pachatelem ke škodě poškozeného [REDAKCE], na jeho bankovní účet tyto finanční prostředky v rozsahu částky 450 036,01 Kč dále převedl na zahraniční bankovní účet jiné osoby. Finanční prostředky ve výši 450 036,01 Kč jsou věci větší hodnoty, a to v souladu s definičním ustanovením § 138 odst. 1 písm. c), odst. 2 tr. zákoníku, podle něhož se větší škodou rozumí škoda dosahující částky nejméně 100 000 Kč a této částky se užije obdobně pro určení výše prospěchu, nákladů k odstranění následků poškození životního prostředí a hodnoty věci.
11. Okresní soud dospěl ke správnému závěru, že naznačeného jednání se obžalovaný dopustil z nevědomé nedbalosti podle § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, neboť sice o rizicích svého činu nevěděl, ale vzhledem k okolnostem a svým poměrům o nich vědět měl a mohl. Jednání obžalovaného přitom bylo zatíženo omylem, který však krajský soud oproti okresnímu soudu nehodnotí jako omyl právní, kterému se obžalovaný mohl vyvarovat, ale jako omyl skutkový,

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

200/2025

který vylučuje úmyslné zavinění obžalovaného, nikoliv jeho zavinění z nevědomé nedbalosti spočívající právě v podlehnutí takovému omylu. S takovýmto posouzením činu rovněž nijak nekoliduje nepřímé pachatelství neznámé osoby, jež k provedení úmyslného podvodného trestného činu užila obžalovaného, který za spáchání tohoto úmyslného podvodného trestného činu není trestně odpovědný pro (skutkový) omyl, resp. proto, že nejednal úmyslně. Nepřímým pachatelstvím nicméně není vyloučena trestní odpovědnost obžalovaného za trestný čin spáchaný z nevědomé nedbalosti, kterého se svým jednáním dopustil.

12. O právní omyl obžalovaného se nemůže jednat proto, že neměl mylnou představu o oprávněnosti svého jednání v rámci zjištěného skutkového stavu věci, ale protiprávnost jeho jednání mu nebyla známa v důsledku subjektivního přesvědčení o pravdivosti údajů, které mu sděloval neznámý pachatel, ačkoliv tyto údaje objektivně neodpovídaly skutečnosti. Jeho omyl se tak týkal skutkových okolností, nikoliv jejich právního významu. Obžalovaný tedy ve smyslu § 18 odst. 1 tr. zákoníku při spáchání činu neznal ani nepředpokládal jako možnou skutkovou okolnost, která je znakem trestného činu, konkrétně že jím převáděné finanční prostředky jsou výnosem z trestné činnosti spáchané na území České republiky, nejednal proto úmyslně, tím však není dotčena jeho odpovědnost za trestný čin spáchaný z (nevědomé) nedbalosti.
13. Obžalovaný na základě smyšlené legendy neznámého pachatele podvodně trestné činnosti převedl finanční prostředky, pocházející z trestné činnosti spáchané na území České republiky, na zahraniční bankovní účet jiné osoby. Po připsání dotčených finančních prostředků na jeho bankovní účet však mohl a vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům měl zjistit, že mu byly zaslány finanční prostředky, jejichž odesílatelem nebyla žádná finanční instituce, ale fyzická osoba, že zaslání těchto finančních prostředků na jeho bankovní účet a jejich následný převod na zahraniční bankovní účet není nijak smysluplně odůvodněn a že osoba, s níž komunikoval, mluvila špatně česky, využívala nestandardní formu komunikace a chtěla po něm stále další finanční prostředky bez adekvátního vysvětlení. Sám obžalovaný při svém výslechu uvedl, že *viděl, od koho peníze byly, ale byl ve stresu, takže si to ani neuvedomil. Oni chtěli víc a víc peněz. Chtěl zpátky alespoň své vlastní peníze.* Pokud tedy obžalovaný převáděl jemu nepatřící finanční prostředky, měl věnovat náležitou pozornost jejich původu a důvodům takového postupu. Současně mohl zaznamenat celou řadu varovných signálů. V době po připsání předmětných finančních prostředků na bankovní účet obžalovaného a zejména v okamžiku, kdy provedl příslušné platby, jednoznačně lze v jeho jednání spatřovat nevědomou nedbalost podle § 16 odst. 1 písm. b) tr. zákoníku, neboť nevěděl, že svým jednáním může způsobem uvedeným v trestním zákoně způsobit porušení nebo ohrožení zájmu chráněného takovým zákonem, ač o tom vzhledem k okolnostem a k svým osobním poměrům vědět měl a mohl.
14. Svým činem obžalovaný porušil společenský zájem na ochraně cizího majetku, nikoliv však ve smyslu, že by sám na cizím majetku způsobil škodu, ale že svým jednáním znesnadnil, nebo dokonce znemožnil, její náhradu. Z hlediska věku a přičetnosti obžalovaného nebyla shledána žádná překážka jeho trestní odpovědnosti.
15. Ustanovení § 12 odst. 2 tr. zákoníku stanovuje, že trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Podle stanoviska Nejvyššího soudu ze dne 30. 1. 2013, sp. zn. Tpjn 301/2012, uveřejněného pod č. 26/2013 Sb. rozh. tr., *je trestným činem podle tr. zákoníku takový protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v tomto zákoně (§ 13 odst. 1 tr. zákoníku). Zásadně tedy platí, že každý protiprávní čin, který vykazuje všechny znaky uvedené v tr. zákoníku, je trestným*

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

200/2025

činem a je třeba vyvodit trestní odpovědnost za jeho spáchání. Tento závěr je však v případě méně závažných trestných činů korigován použitím zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku, podle níž trestní odpovědnost pachatele a trestněprávní důsledky s ní spojené lze uplatňovat jen v případech společensky škodlivých, ve kterých nepostačuje uplatnění odpovědnosti podle jiného právního předpisu. Zvláštnost materiálního korektivu spočívajícího v použití subsidiarity trestní represe vyplývá z toho, že se jedná o zásadu, a nikoli o konkrétní normu, a proto je třeba ji aplikovat nikoli přímo, ale v zásadě jen prostřednictvím právních institutů a jednotlivých norem trestního práva. Zakotvení zásady subsidiarity trestní represe a z ní vyplývajícího principu použití trestního práva jako „ultima ratio“ do trestního zákoníku má význam i interpretační, neboť znaky trestného činu je třeba vykládat tak, aby za trestný čin byl považován jen čin společensky škodlivý. Společenská škodlivost není zákonným znakem trestného činu, neboť má význam jen jako jedno z hledisek pro uplatňování zásady subsidiarity trestní represe ve smyslu § 12 odst. 2 tr. zákoníku. Společenskou škodlivost nelze řešit v obecné poloze, ale je ji třeba zvažovat v konkrétním posuzovaném případě u každého spáchaného méně závažného trestného činu, u něhož je nutné ji zhodnotit s ohledem na intenzitu naplnění kritérií vymezených v § 39 odst. 2 tr. zákoníku, a to ve vztahu ke všem znakům zvažované skutkové podstaty trestného činu a dalším okolnostem případu. Úvaha o tom, zda jde o čin, který s ohledem na zásadu subsidiarity trestní represe není trestným činem z důvodu nedostatečné společenské škodlivosti případu, se uplatní za předpokladu, že posuzovaný skutek z hlediska spodní hranice trestnosti neodpovídá běžně se vyskytujícím trestným činům dané skutkové podstaty. Kritérium společenské škodlivosti případu je doplněno principem „ultima ratio“, z kterého vyplývá, že trestní právo má místo pouze tam, kde jiné prostředky z hlediska ochrany práv fyzických a právnických osob jsou nedostatečné, neúčinné nebo nevhodné. Zásada subsidiarity trestní represe se tedy uplatní především v případech, v nichž objektivní stránka dané skutkové podstaty obsahuje neurčitě formulovaný znak určující minimální požadovanou společenskou škodlivost činu nebo v nichž jsou dány výjimečné okolnosti, které společenskou škodlivost snižují pod úroveň typickou pro příslušný trestný čin. V posuzovaném případě nejsou dány žádné výjimečné okolnosti, které by podstatně snižovaly společenskou škodlivost činu pod běžně se vyskytující úroveň, s výjimkou škody, která byla samotnému obžalovanému v souvislosti s jeho jednáním způsobena. Naopak je třeba k jeho tíži zohlednit relativně vysokou převedenou částku a také jeho nedostatečnou sebereflexi projevující se zjevným zaměřením na ztrátu vlastních finančních prostředků, a nikoliv na újmu způsobenou poškozenému [REDACTED]. Po zvážení naznačených okolností musí krajský soud konstatovat, že uplatnění zásady subsidiarity trestní represe a principu „ultima ratio“ není v rozporu s vyvozením trestní odpovědnosti obžalovaného.

16. Obžalovaný dosud soudně trestán nebyl a lze konstatovat, že vedl řádný způsob života. Povaha a závažnost posuzovaného trestného činu ve smyslu § 39 odst. 2 tr. zákoníku je v hodnoceném případě určována především nevědomou formou nedbalosti obžalovaného, neboť sám byl uveden v omyl neznámým pachatelem podvodné trestné činnosti. Polehčující okolnosti podle § 41 písm. a), m), p) tr. zákoníku jsou představovány spácháním trestného činu poprvé a pod vlivem okolností nezávislých na obžalovaném, napomáháním při objasňování své trestné činnosti a dosavadním řádným životem obžalovaného. Žádná přitěžující okolnost dána není. Podle § 39 odst. 1 tr. zákoníku vyznívá ve prospěch obžalovaného i jeho postoj k trestnému činu, neboť veškeré skutkové okolnosti doznal, jen je odchylně právně hodnotil.
17. Po vyhodnocení všech výše naznačených okolností sdílí krajský soud s okresním soudem názor, že k náležitému působení na obžalovaného a k preventivnímu účinku bude nepochybně postačovat uložení trestu nespojeného s přímým odnětím svobody, přičemž jako nejvhodnější druh trestu se jeví být okresním soudem zvolený trest odnětí svobody s podmíněným odkladem výkonu.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

200/2025

18. Vzhledem k dosavadnímu způsobu života obžalovaného, k povaze a závažnosti projednávaného činu, který se svou škodlivostí řadí spíše mezi méně závažné případy naplňující dotčenou skutkovou podstatu, k polehčujícím okolnostem za současné absence přitěžujících okolností a k projevenému postoji obžalovaného ke spáchanému trestnému činu nelze uložený trest odnětí svobody v trvání 5 měsíců s podmíněným odkladem výkonu na zkušební dobu 18 měsíců považovat za trest nepřiměřeně přísný. Tento trest byl vyměřen ve spodní polovině zákonné trestní sazby (až 1 rok) a zkušební doba byla stanovena v blízkosti spodní hranice zákonného rozpětí (1 rok až 5 let). Takto stanovený podmíněný trest odnětí svobody považuje krajský soud za zcela přiměřený všem kritériím pro ukládání trestu a postačující pro nápravu obžalovaného, resp. dostatečně jej motivující, aby se v budoucnu choval zodpovědněji. Důvod pro jeho jakékoliv zmírnění ze strany krajského soudu proto dán není.
19. Z výše popsanych důvodů posoudil krajský soud odvolání obžalovaného jako nedůvodné, a proto jím podané odvolání podle § 256 tr. řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **není** další řádný opravný prostředek přípustný.

Nejvyšší státní zástupce a obviněný však mohou proti tomuto rozhodnutí podat **dovolání**. Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno.

Dovolání se podává u okresního soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni, a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje. Navrácení lhůty k podání dovolání není přípustné. Dovolání jen proti důvodům rozhodnutí není přípustné.

O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky v Brně.

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až m) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného.

Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Hradec Králové 20. listopadu 2025

JUDr. Zdeněk Korf v.r.
předseda senátu

Zpracoval:
Mgr. Jan Bergmann

Shodu s prvopisem potvrzuje